

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Te Rupelmonde

Te Rupelmonde, het lieve steedje aan den Scheldeoever, ziet men heden het puin van een kasteel. In de middeleeuwen verrees daar een machtig slot, met dikke muren en diepe grachten, versterkt door valbruggen en torens. Het behoorde aan de graven van Vlaanderen.

Gwyde van Dampierre zat op een guren winteravond in de groote zaal van 't kasteel. In den haard lag een stapel hout te branden en de spelende vlammen teekenden grillige figuren op de wanden van het ruim vertrek.

De kapelaan wachtte vergeefs zijn adellijken gebieder bij het schaakbord. Een zanger deed nuttelooze pogingen om den vorst te verstrooien. De graaf van Vlaanderen zat somber in zijn wijden zetel bij het vuur. Hij steunde 't grijze hoofd met de hand en mijmerde.

Reeds stond hij met den eenen voet in het graf. Wat was 't leven voor hem? Eene lange, grievende teleurstelling. De Fransche vorst eischte 't graafschap, het heerlijk Vlaanderen, en Gwyde gevoelde zich machteloos. Hij had een bondgenootschap met den Engelschen koning gesloten, maar was snood verlaten en verraden geworden. Zijn kleinzoon, de hertog van Brabant, heulde met Filips den Schoone. Brugge, Kortrijk, Dixmuiden, Rijsel waren in de handen van den vijand. Zouden Gent, Ieperen, Oudenaarde, Deinze, Damme, Aardenburg, Kassel weerstand kunnen bieden? O! Gwyde wist het wel, 't volk was hem genegen, doch vele edellieden en rijke burgers waren voor Fransch goud en voor Fransche beloften bezwiken en noemden zich vrienden van den vreemden overheerscher. Zijne gemalin lag in 't graf en zijne geliefde dochter Filippine zuchtte in een Franschen kerker.

Gelukkig, de graaf bezat nog trouwe zonen en aan den oudste,

Robrecht van Bethune, had hij 't bestuur des lands overgegeven. Zelf wilde hij, hier te Rupelmonde, den uitslag der worsteling afwachten. Was het wonder, dat droeve gepeinzen hem somber stemde?

Hoorngeschal weerklonk.

— Een bezoeker, mompelde Gwyde. Eilacie! brengt men mij weer slecht nieuws?

Eenigen tijd later werd de deur geopend en een dienaar riep op statigen toon:

— De edele heer Filip van Maldegheem! ¹⁾

De graaf zag verrast op. Een blijde glimlach verhelderde zijn gelaat. Een rijzige edelman trad binnen, maar bleef op eenigen afstand eerbiedig staan.

— Treed nader, trouwe vriend, noodigde Gwyde.

De edelman boog zich. Maar de grijsaard stak minzaam de hand uit.

— Wees welkom, in mijn slot! Ik ben waarlijk gelukkig u te zien, zei de vorst op gullen toon.

— Ik kom ook uit Brabant en reis naar Maldegheem, sprak de bezoeker bescheiden, doch met flinke stem. Ben ik niet te stout, als ik uwe gastvrijheid inroep voor dezen boozen, winderigen nacht?

Op een wenk van Gwijde schoof een dienaar een zetel bij den haard.

— Nogmaals, ge zijt me zeer welkom, hernam de graaf. Vertel me toch van uwe streek, van Maldegheem, Damme en Brugge.

Een page bood den gast een beker wijn aan, en heer Filip zette zich gemakkelijk bij 't verkwikkende vuur.

— Wat zal ik onzen edelen vorst verhalen van mijne streek? zei hij zuchtend. Brugge is in de handen der vijanden. Damme maakt zich gereed. Maar in den omtrek huizen veel Leliaarts!

— Die lafaards, die verraders! kreet Gwyde verachtelijk. Op hun steun heb ik recht, maar zij spannen met den vijand samen. Is de heer van Syssele nog zulk een ijveraar voor Frankrijk?

— Erger dan voorheen! Hij haakt naar den oorlog, om Vlaanderen een Fransch gewest te zien. Zijn zoon gedraagt zich schandelijk. Met Fransch goud drinkt en brast hij, twist als een soldenier, mishandelt de zwakken en pleegt allerlei onrechtvaardigheid. Maar, heer graaf, te Brugge en in de omgeving wonen eveneens uwe trouwe onderdanen. De Coninc, de deken der wevers en Jan Breydel, de hoofdman der macecliers, hebben grooten invloed op het volk. En zij zullen eenmaal den opstand leiden. Toen eenige maanden geleden de stadsklerk van Damme, de dichter

1) Maldegheem ligt tusschen Brugge en Eekloo.

en leeraar van Maerlant, begraven werd, was de stede gevuld met trouwe Klauwaarts. Als er redding komt, zal ze uit Brugge en Damme opdagen.

— Ik weet, ik weet het, ginder kloppen warme harten. Maar zal hun moed baten? De vijand is zoo listig en met geld en schitterende beloften lokt hij onzen adel.

— Niet geheel, heer graaf! O, vele verachten de Fransche omkooprij! En menige edelman en ridder is bereid bloed en goed voor onze zaak te offeren.

De wind loeide om tinnen en torens van het slot, deed luiken en weerhanen rammelen en knarsen en schoot fluitend door den schoorsteen.

Gwijde en Filip van Maldeghem spraken langen tijd over den toestand des lands en 't gelukte den bezoeker, om den moed van den graaf wat op te beuren.

Ja, er klopten nog warme harten voor de goede zaak.

Gwyde van Dampierre.

Robrecht van Bethune
Bijgenaamd « De Leeuw van Vlaanderen ».

A. HANS

GROENINGHE

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS

TWEEDE DRUK

*« Gij zult uw vaderland beminnen,
en zijn taal en zijn roem, »*

(H. CONSCIENCE.)

L. OPDEBEEK, -- UITGEVER -- ANTWERPEN